

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Velce a soudkyň Mgr. Pavly Polednové a JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci

žalobce:

a) **hlavní město PRAHA**, IČO 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1
zastoupené advokátem JUDr. Janem Mikšem
sídlem Na Slupi 134/15, 120 00 Praha 2,

b) **Bytové družstvo xxx, xxx**
sídlem xxx, xxx
zastoupené advokátkou JUDr. Radkou Chlebcovou, Ph.D.
sídlem Astlova 3205/1, 150 00 Praha 5

proti

žalovaným:

1. **V. D.**, narozená xxx

2. **R. D.**, narozený xxx
oba bytem xxx, xxx

o zaplacení 50 508 Kč s příslušenstvím,

k odvolání 1. žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 21. června 2021, č. j. 17 C 38/2020-66 ve znění opravného usnesení ze dne 7. září 2021, č. j. 17 C 38/2020-81,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve vztahu mezi žalobci a 1. žalovanou ve výroku o věci samé I., pokud jím bylo rozhodnuto o povinnosti 1. žalované zaplatit žalobci a) částku 9 473 Kč, a ve výroku o věci samé II., pokud jím bylo rozhodnuto o povinnosti 1. žalované zaplatit žalobci b) částku 27 619 Kč, **potvrzuje**, jinak se ve vztahu mezi žalobci a 1. žalovanou ve výrocích o věci samé I. a II. a ve výrocích o nákladech řízení III. a IV. rozsudek soudu prvního stupně **zrušuje** a v tomto rozsahu **se** věc **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovaným 1. a 2. povinnost zaplatit žalobci a) společně a nerozdílně částku 12 827 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 12 627 Kč od 1. 10. 2019 do 31. 10. 2019, z částky 25 254 Kč od 1. 11. 2019 do 30. 11. 2019, z částky 37 881 Kč od 1. 12. 2019 do 31. 12. 2019 a z částky 50 508 Kč od 1. 1. 2020 do zaplacení, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.), uložil žalovaným 1. a 2. povinnost zaplatit žalobci b) společně a nerozdílně částku 37 681 Kč a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II.), uložil žalovaným 1. a 2. povinnost zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 23 761,50 Kč, a to k rukám zástupce žalobce a) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.) a uložil žalovaným 1. a 2. povinnost zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 7 066,40 Kč, a to k rukám zástupce žalobce b) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV.).
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se původně žalobce a) domáhal, aby žalovaným byla uložena povinnost zaplatit mu společně a nerozdílně částku v celkové výši 50 508 Kč s příslušenstvím. Tvrdil, že žalovaní byli na základě nájemní smlouvy ze dne 25. 2. 2014 nájemci bytové jednotky č. xxx v domě na adrese xxx, xxx. Bytovou jednotku nevyklidili a užívali i po skončení nájmu, sjednaného na dobu určitou do 15. 2. 2016. Za užívání bytové jednotky žalovanými v období měsíců září až prosinec 2019 požadoval zaplacení náhrady za užívání bytu ve výši sjednaného nájemného a nákladů na služby spojené s užíváním bytu. Část žalobou uplatněné pohledávky ve výši 37 681 Kč, odpovídající náhradě za užívání bytu a nákladům na služby spojené s užíváním bytu za měsíc září 2019 ve výši 12 627 Kč, za měsíc říjen 2019 ve výši 12 627 Kč a za měsíc listopad ve výši 12 427 Kč, postoupil žalobce a) smlouvou ze dne 22. 4. 2020 ve znění dodatku ze dne 3. 12. 2020 na žalobce b) a soud prvního stupně usnesením ze dne 23. 3. 2021, č. j. 17 C 38/2020-53 připustil, aby žalobce b) ohledně pohledávky ve výši 37 681 Kč vstoupil do řízení na místo dosavadního žalobce a). Nadále se tedy na žalovaných domáhal žalobce a) zaplacení částky 12 827 Kč s příslušenstvím a žalobce b) zaplacení částky 37 681 Kč.
3. Žalovaní se žalobou nesouhlasili, navrhovali, aby byla v celém rozsahu zamítnuta. V rámci své procesní obrany namítali započtení jejich pohledávky za žalobcem a) ve výši 1 150 000 Kč z titulu technického zhodnocení předmětného bytu provedením kompletní rekonstrukce.
4. Soud prvního stupně prostřednictvím provedeného dokazování zjistil skutkový stav věci a vyšel zejména ze zjištění, že žalobce a) byl v období měsíců září až prosinec roku 2019 vlastníkem budovy číslo popisné xxx (objekt k bydlení), stojící na pozemku parcelní číslo xxx v katastrálním území xxx, obec Praha, na adrese xxx, xxx. Na základě smlouvy ze dne 25. 2. 2014 pronajal žalobce a) žalovaným 1. a 2. byt č. xxx, nacházející se v uvedeném domě, a to na dobu určitou do 15. 2. 2016. Výše nájmu a služeb spojených s užíváním bytu činila v roce 2019 částku 12 627 Kč měsíčně s tím, že nájemné činilo 9 273 Kč měsíčně a záloha na služby činila 3 354 Kč měsíčně. Nájemné a zálohy na služby byly splatné do posledního dne v měsíci. Nájemní vztah skončil uplynutím doby dne 15. 2. 2016. Žalovaní 1. a 2. byt ve vlastnictví žalobce a) užívali i po skončení nájmu, mimo jiné jaké v průběhu měsíců září až prosinec roku 2019. Žalovaní byli před zahájením řízení v této věci vyzváni k zaplacení peněžité částky

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

50 508 Kč, avšak nezaplatili ničeho. Pohledávky za žalovanými z titulu užívání bytu bez právního důvodu v měsíci září roku 2019 ve výši 12 627 Kč, v měsíci říjnu roku 2019 ve výši 12 627 Kč a v měsíci listopadu roku 2019 ve výši 12 427 Kč, byly žalobci b) postoupeny smlouvou ze dne 22. 4. 2020 ve znění dodatku ze dne 3. 12. 2020.

5. Po právní stránce soud prvního stupně věc posoudil dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Dospěl k závěru, že po skončení sjednané doby nájmu, tj. od 16. 2. 2016, užívají žalovaní předmětný byt bez právního důvodu, protože jsou ve smyslu § 2295 a § 2291 a násl. o. z. povinni vydat bezdůvodné obohacení ve výši odpovídající výši sjednaného nájemného i ceně služeb. Uzavřel, že žalovaní se se splněním těchto povinností ocitli v prodlení a dle § 1968 a § 1970 o. z. jsou tak povinni zaplatit úrok z prodlení ve výši stanovené nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Aktivní věcnou legitimaci žalobce b) v projednávané věci dovodil s poukazem na § 1879 o. z. na základě platně uzavřené smlouvy o postoupení pohledávek. Pro úplnost odkázal na § 1872 o. z. a dodal, že za situace, když žalovaní užívali byt společně, jsou k zaplacení předmětných pohledávek zavázáni solidárně. Jako nedůvodnou posoudil obranu žalovaných spočívající v jimi uplatněné námitce započtení. Poukázal na to, že tvrzení žalovaných ohledně vzniku pohledávky v souvislosti se zhodnocením bytu zůstala neúplná, přičemž žalovaní se svou neúčastí na ústním jednání konaném dne 5. 10. 2020 zbavili možnosti, by byli v tomto směru poučeni a vyzváni k doplnění potřebných tvrzení. Dospěl k závěru, že žalovaní neunesli břemeno tvrzení, když netvrdili konkrétní skutečnosti ohledně vzniku a výše tvrzené pohledávky, jakož i o tom, zda náklady na zhodnocení bytu byly vynaloženy se souhlasem žalobce a). Z uvedeného důvodu se soud prvního stupně nemohl námitku započtení dále zabývat a žalobě jako důvodné v celém rozsahu vyhověl. O náhradě nákladů řízení pak rozhodl dle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) tak, že v řízení úspěšným žalobcům přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku a v nákladech právního zastoupení.
6. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali žalovaní odvolání. Namítali, že si nejsou vědomi, že by měli jakýkoliv dluh vůči žalobci b), když nebyli nikdy informováni o postoupení pohledávek a neobdrželi od něj ani výzvu k zaplacení. Uvedli, že v současné době již předmětný byt neužívají a poukázali na to, že žalobce a) několikrát vyzývali ke splnění závazku nahradit jim technické zhodnocení bytu. Uvedli, že mají k dispozici souhlasy a povolení žalobce a) k technickým a stavebním úpravám bytu, jakož i výzvy, kterými žalobce a) vyzývali k zaplacení částky 1 115 000 Kč, respektive 1 265 000 Kč. Namítali, že dokud jim žalobci neoznámili a nedoložili, jakou smlouvu mezi sebou uzavřeli, nemohou tak vědět, komu mají plnit, po kom mohou požadovat náhradu technického zhodnocení bytu a vůči komu mohou provést zápočet vzájemných pohledávek. Vyjádřili nesouhlas s výší úroku z prodlení, který mají dle rozhodnutí soudu prvního stupně zaplatit, jakož i s povinností hradit náklady řízení, když ze strany žalobce b) nebyli písemně vyzváni k zaplacení dlužné částky a žalobce a) disponuje personálním vybavením k jednání před soudem a zastoupení advokátem tak není účelné. Zdůraznili, že i nadále trvají na započtení vzájemných pohledávek. Navrhovali, aby řízení bylo zastaveno, žaloba v celém rozsahu zamítnuta a rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu zrušen.
7. Žalobce a) označil odvolání žalovaných za zcela neopodstatněné a nedůvodné. Zrekapituloval průběh řízení a zdůraznil, že žalovaní v řízení neprokázali, že by měli vůči němu pohledávku z titulu technického zhodnocení bytu a ani to, že by žalobou uplatněná pohledávka zanikla započtením vzájemných pohledávek účastníků. Namítal, že tvrzená pohledávka žalovaných je zcela nejistá a neurčitá, a tudíž k započtení vůči žalobou uplatněné pohledávce nezpůsobitelná. Zdůraznil, že žalovaní byli ve smyslu § 118b odst. 1 o. s. ř. povinni uvést veškeré rozhodné skutečnosti o věci samé a označit důkazy k jejich prokázání do skončení prvního jednání ve věci. Žalovaní se k prvnímu jednání nedostavili a v řízení před soudem prvního stupně neprokázali skutečnosti nyní uplatňované v podaném odvolání. Dle žalobce a) tak nyní namítané skutečnosti nemohou být ve smyslu § 205a o. s. ř. odvolacím důvodem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

Dále upozornil, že žalovaní byli k úhradě žalované částky vyzýváni předžalobními upomínkami ze dne 11. 2. 2020, jakož i na to, že žalovaní neuhradili pohledávky řádně a včas, a tudíž mu vznikl vůči žalovaným přímo ze zákona nárok na zaplacení úroku z prodlení. Uvedl, že žalovaní byli vyrozuměni o postoupení části žalobou uplatněné pohledávky na žalobce b) a současně upozornil, že vyrozumění dlužníka o postoupení pohledávky se pro platnost postoupení a vznik práva postupníka na zaplacení postoupené pohledávky nevyžaduje. Ze všech uvedených důvodů označil odvolání žalovaných za účelové a navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.

8. Žalobce b) ve vyjádření k odvolání označil jako účelovou námitku žalovaných, že nebyli informováni o postoupení pohledávek žalobce a) na žalobce b). Uvedl, že žalovaní byli o postoupení pohledávek vyrozuměni, a to i v průběhu řízení v této věci usnesením soudu prvního stupně, kterým byl připuštěn vstup žalobce b) do řízení. Poukázal na to, že z provedeného dokazování plyne, že žalovaní byli ze strany žalobce a) vyzváni k zaplacení dlužné částky upomínkou i předžalobní výzvou ze dne 11. 2. 2020. Uvedl, že k postoupení pohledávek došlo až v průběhu řízení v této věci, a tudíž není dán důvod, aby také zasílal žalovaným předžalobní výzvu. Poukázal na to, že žalovaní se neúčastí na jednání konaném dne 5. 10. 2020 zbavili možnosti, aby po poučení soudem prvního stupně doplnili potřebná tvrzení k technickému zhodnocení bytu a vyjádřil názor, že nyní vznesené námitky žalovaných v tomto směru nemohou být odvolacím důvodem a jsou uplatněny v rozporu s § 205a o. s. ř. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.
9. Odvolání 2. žalovaného bylo usnesením soudu prvního stupně ze dne 27. 7. 2021, č. j. 17 C 38/2020-76, které nabylo právní moci dne 28. 8. 2021, odmítnuto pro opožděnost a současně bylo rozhodnuto, že ve vztahu mezi žalobci a) a b) a 2. žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Z uvedeného důvodu rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu ke 2. žalovanému nabyl právní moci a nemůže již být předmětem přezkumu v odvolacím řízení. Odvolací soud proto podle § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo, pouze ve vztahu k 1. žalované. Podle § 213 odst. 3 o. s. ř. odvolací soud částečně zopakoval dokazování, a poté dospěl k závěru, že jsou dány důvody pouze pro částečné potvrzení napadeného rozsudku, ve zbytku nejsou splněny podmínky pro jeho potvrzení ani změnu.
10. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, další skutková zjištění si opatřil prostřednictvím částečně zopakovaného dokazování evidenčním listem pro výpočet nájemného platným od 1. 9. 2019 a listinami smlouva o postoupení pohledávek č. SPP/35/04/008523/2020 ze dne 22. 4. 2020 a dodatek č. 1 ke smlouvě o postoupení pohledávek č. SPP/35/04/008523/2020 ze dne 3. 12. 2020. Nad rámec skutkových zjištění soudu prvního stupně tak má za prokázané, že v žalobou vymezeném období činila výše sjednaného nájemného za užívání předmětného bytu 9 228 Kč měsíčně a za vybavení prostoru 45 Kč měsíčně, tj. celkem 9 273 Kč měsíčně, výše předepsaných záloh na platby za služby spojené s užíváním předmětného bytu činila 3 354 Kč měsíčně. Žalobce a) jako postupitel a žalobce b) jako postupník uzavřeli dne 22. 4. 2020 ve znění dodatku z 3. 12. 2020 smlouvu, na základě které žalobce a) postoupil na žalobce b) pohledávky za žalovanými z titulu náhrady ve výši sjednaného nájemného za měsíc září 2019 ve výši 9 273 Kč a náhrady za bezdůvodné obohacení odpovídající nákladům na služby ve spojitosti s užíváním bytu za měsíc září 2019 ve výši 3 354 Kč, náhrady ve výši sjednaného nájemného za měsíc říjen 2019 ve výši 9 273 Kč a náhrady za bezdůvodné obohacení odpovídající nákladům na služby ve spojitosti s užíváním bytu za měsíc říjen 2019 ve výši 3 354 Kč, náhrady ve výši sjednaného nájemného za měsíc listopad 2019 ve výši 9 073 Kč a náhrady za bezdůvodné obohacení odpovídající nákladům na služby ve spojitosti s užíváním bytu za měsíc listopad 2019 ve výši 3 354 Kč, a to se vším jejich příslušenstvím a všemi právy s nimi spojenými, včetně jejich zajištění (článek I. bod 1 smlouvy o postoupení pohledávek).

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

11. Jestliže nájemce neodevzdá byt ke dni skončení nájmu způsobem uvedeným v § 2292 o. z., je podle § 2295 o. z. povinen pronajímateli platit za užívání bytu náhradu ve výši ujednaného nájemného, a to až do dne, kdy byt pronajímateli skutečně odevzdá. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalovaní byli na základě smlouvy o nájmu bytu ze dne 25. 2. 2014 nájemci shora specifikovaného bytu. Nájemní vztah žalovaných však zanikl uplynutím doby, na níž byl sjednán, tj. dnem 15. 12. 2016. Žalovaní byt v den skončení nájmu žalobci a) jako pronajímateli neodevzdali a užívali jej i nadále, a to i v žalobou vymezeném období září až prosinec 2019. Vznikla jim tak ve smyslu § 2295 o. z. povinnost hradit pronajímateli náhradu za užívání bytu ve výši sjednaného nájemného 9 273 Kč měsíčně. Pronajímatelem bytu v žalobou vymezeném období byl žalobce a). Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 22. 4. 2020 však postoupil žalobci b) mimo jiné pohledávku za žalovanými z titulu náhrady za užívání bytu za měsíc září ve výši 9 273 Kč, za měsíc říjen ve výši 9 273 Kč a část pohledávky z uvedeného titulu za měsíc listopad ve výši 9 073 Kč. Z uvedeného plyne, že je důvodný požadavek žalobců, aby 1. žalovaná zaplatila náhradu za užívání bytu žalobci a) ve výši 9 473 Kč, odpovídající nepostoupené části pohledávky ve výši 200 Kč za měsíc listopad 2019 a ve výši 9 273 Kč za měsíc prosinec 2019, respektive žalobci b) ve výši 27 619 Kč, odpovídající postoupené pohledávce 9 273 Kč za každý z měsíců září a říjen 2019 a 9 073 Kč za měsíc listopad 2019.
12. Odvolací soud nesdílí názor soudu prvního stupně, že lze pod nárok pronajímatele na náhradu za užívání bytu ve výši sjednaného nájemného, plynoucí z ustanovení § 2295 o. z., podřadit také nároky pronajímatele týkající se nákladů na služby spojené s užíváním bytu. V případě užívání bytu bez právního důvodu je nutno neuhrazené náklady na služby spojené s užíváním bytu vypořádat jako nároky z bezdůvodného obohacení (§ 2991 a násl. o. z.). S ohledem na absenci právního titulu k užívání bytu a uplynutí účtovacího období nelze přitom vycházet z předepsaných záloh na platby za služby spojené s užíváním bytu, nýbrž ze skutečné spotřeby služeb v žalobou vymezeném období. Soud prvního stupně se nicméně z tohoto pohledu uplatněným nárokem nezabýval a žalobce nevedl k tomu, aby tvrdili a prokázali, jaký majetkový prospěch na jejich úkor žalovaní získali spotřebou služeb spojených s užíváním bytu v předmětném období. Jeho závěr o důvodnosti této části žalobou uplatněného nároku tak nemá oporu v provedeném dokazování, a tudíž je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelný.
13. Stejný závěr platí i pro rozhodnutí soudu prvního stupně v části týkající se příslušenství žalobou uplatněných pohledávek ve formě zákonného úroku z prodlení. Soud prvního stupně nijak nezduvodnil, na jakém skutkovém a právním základě stanovil počátek prodlení 1. žalované s plněním peněžitých závazků, které nemají původ v nájemní smlouvě. Především však nevěnoval pozornost aktivní legitimaci žalobců a) a b), tedy tomu kterému ze žalobců podle hmotného práva svědčí právo požadovat po žalované zaplacení příslušenství žalobou uplatňovaných pohledávek s ohledem na právní úpravu obsaženou v § 1880 o. z., jakož i smluvní ujednání žalobců ve smlouvě o postoupení pohledávek ze dne 22. 4. 2020 ve znění dodatku ze dne 3. 12. 2020 o tom, že k postoupení předmětných pohledávek žalobce a) na žalobce b) dochází se všim jejich příslušenstvím.
14. Na podkladě uvedeného lze tedy uzavřít, že soud prvního stupně nepochybil, pokud shledal důvodným nárok, uplatněný žalobou vůči 1. žalované, na náhradu za užívání bytu ve výši sjednaného nájemného. Ve vztahu ke zbývajícím částem předmětu řízení, jež je dotčena přezkumem odvolacího soudu, však nemají právní závěry soudu prvního stupně oporu v provedeném dokazování a zjištěném skutkovém stavu věci, a tudíž nemohou obstát.
15. Odvolací námitky 1. žalované nejsou způsobilé závěr o důvodnosti nároku žalobců na zaplacení náhrady za užívání bytu ve výši sjednaného nájemného zpochybnit. Pohledávka z titulu technického zhodnocení předmětného bytu, namítaná v rámci její procesní obrany k započtení vůči žalobou uplatněným pohledávkám, není ve smyslu § 1987 o. z. k započtení způsobilá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Moravec.

16. K započtení jsou způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem. Pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není (§ 1987 o. z.). Nejistou nebo neurčitou ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. je zpravidla pohledávka, která je co do základu a (nebo) výše sporná (nejistá), a jejíž uplatnění vůči dlužníku formou námitky započtení vyvolá (namísto jednoznačného, tj. oběma dotčenými stranami akceptovaného zániku obou pohledávek v rozsahu, v jakém se kryjí) spory o existenci či výši pohledávky užitě k započtení. Likvidita pohledávky užitě k započtení je hmotněprávním předpokladem započtení; není-li taková pohledávka "jistá a určitá", odporuje započtení ustanovení § 1987 odst. 2 o. z. a je zpravidla (relativně) neplatné. Dovolali se věřitel pohledávky, proti které je započítáváno, vůči dlužníku relativní neplatnosti jeho právního jednání (jednostranného započtení), účinky započtení nenastanou (pohledávka, proti které je započítáváno, nezanikne). S ohledem na smysl a účel § 1987 odst. 2 o. z. je pak zásadně nutné míru nejistoty ohledně aktivní pohledávky posuzovat relativně, ve vztahu k pohledávce pasivní; za nejistou či neurčitou lze aktivní pohledávku považovat zpravidla toliko tehdy, je-li míra nejistoty ohledně ní vyšší, než je tomu v případě pasivní pohledávky. Současně platí, že výklad § 1987 odst. 2 o. z. nesmí bránit poctivému a spravedlivému uspořádání vztahů mezi dotčenými stranami ve smyslu § 2 o. z. (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 684/2020).
17. V projednávané věci žalovaná uplatnila k započtení pohledávku za žalobcem a) ve výši 1 115 000 Kč, respektive 1 265 000 Kč z titulu tvrzeného technického zhodnocení předmětného bytu, aniž povahu zhodnocení a skutkový a právní základ započítávané pohledávky blíže specifikovala. Lze tedy uzavřít, že pohledávka žalované uplatněná k započtení je nejistá a neurčitá. Právní jednání směřující k jejímu započtení vůči žalobou uplatněným pohledávkám odporuje § 1987 odst. 2 o. z. a je relativně neplatné. Žalobce a) se v řízení relativní neplatnosti započtení dovolal, když namítl, že pohledávka žalovaných není způsobilá k započtení, protože je nejistá nebo neurčitá. Účinky započtení v podobě zániku žalobou uplatněných pohledávek tudíž nenastaly. Uvedený stav přitom s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem projednávané věci nebrání poctivému a spravedlivému uspořádání vztahů mezi účastníky řízení.
18. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu mezi žalobci a 1. žalovanou ve výroku o věci samé I., pokud jím bylo rozhodnuto o povinnosti 1. žalované zaplatit žalobci a) částku 9 473 Kč, a ve výroku o věci samé II., pokud jím bylo rozhodnuto o povinnosti 1. žalované zaplatit žalobci b) částku 27 619 Kč. Jinak odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu mezi žalobci a 1. žalovanou ve výrocích o věci samé I. a II. a ve výrocích o nákladech řízení III. a IV. podle § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. zrušil a v tomto rozsahu podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
19. Na soudu prvního stupně bude, aby se v dalším řízení znovu zabýval nároky žalobců uplatněnými vůči 1. žalované z titulu náhrady za spotřebované služby spojené s užíváním bytu a příslušenství žalobou uplatněných pohledávek. Zaměří svou pozornost na náležité zjištění skutkového stavu ve vztahu k rozhodným skutečnostem, za tím účelem případně vyzve žalobce postupem dle § 118a o. s. ř. k doplnění žalobních tvrzení a označení důkazů k jejich prokázání. Vezme v úvahu, že v případě nákladů na služby spojené s užíváním bytu je třeba vyjít ze skutečné spotřeby služeb žalovanými v předmětném období a nároky žalobců vypořádat jako nároky z bezdůvodného obohacení. V případě příslušenství žalobou uplatněných pohledávek posoudí aktivní legitimaci žalobců v návaznosti na jejich ujednání ve smlouvě o postoupení pohledávek a ujasní si právní povahu žalobou uplatněných pohledávek, jejich splatnost a v návaznosti na to případně učiní odpovídající závěr o počátku prodlení žalované. V novém meritorním rozhodnutí přezkoumatelným způsobem zhodnotí provedené důkazy, vyloží své skutkové a právní závěry a vypořádá se s relevantními námitkami účastníků. Neopomene rovněž rozhodnout též znovu o náhradě nákladů řízení, a to včetně nákladů řízení odvolacího

(§ 224 odst. 3 o. s. ř.). Právním názorem, vysloveným v rozhodnutí odvolacího soudu, je soud prvního stupně vázán (§ 226 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Praha 23. února 2022

JUDr. Lubomír Velc v. r.
předseda senátu